

uradno e-glasilo skupnosti za zavest Kṛṣṇe

Svet Bhakti

Najvišja dobrodelnost

Pogovor z NS Kṛṣṇa Kshetra Swamijem

Milost si je treba vzeti

Posvečeno Njegovi Božanski Milosti
A. C. Bhaktivedanti swamiju Śrīla Prabhupādi
ustanovnemu ācāryi
Mednarodne skupnosti za zavest Kṛṣṇe

JULIJ 2016

KOLOFON

Odgovorni urednik: Urukrama Dās
Urednica: Aṣṭa-sakhī Priyā Devī Dāsī
Prelom: bhn. Julija Avtonova in bhn. Maja Piko
Lektoriranje: bhn. Katja Rovan
Diakritike: bhn. Barbara Tomažin
Fotografije: Braja-kishor Dās, bhn. Nejc, splet …

Besedila so prispevali: Anurādhā Devī Dāsī, Aṣṭa-sakhī Priyā Devī Dāsī, Audārya-candrikā Dāsi, Bhakti Devī Dāsī, bhn. Eva Gosar, Jagat-Prasu Dās, Kripa-pala Dās, bhn. Liza, bhn. Lucija, Mandraghoṣa Dās, Padmasundarī Devī Dāsī, Rasikārani Devī Dāsī, bhn. Sanja & bh. Emil, Tat Purusha Dās,

Hare Kṛṣṇa dragi bhakte,
Pa smo dočakali še en izvod Sveta bhakti, ki je poln transcendentalnega nektarja! Ste dobili inspiracijo, da tudi sami zapišete svoje realizacije ali s kakšnim drugim talentom podprete ekipo Sveta bhakti? Potem pa prosim hitro pišite na svet.bhakti@gmail.com in še danes v zadovoljstvo Kṛṣṇe in duhovnega učitelja začnite igrati vlogo novinarja, oblikovalca, izpovedovalca, lektorja, fotografa, slikarja …
Sicer pa vam želim vroče poletje ob nektarskem druženju z bhaktami in skupnemu prebiranju Sveta bhakti.

Vaša služabnica
Aṣṭa-sakhī Priyā Devī Dāsī

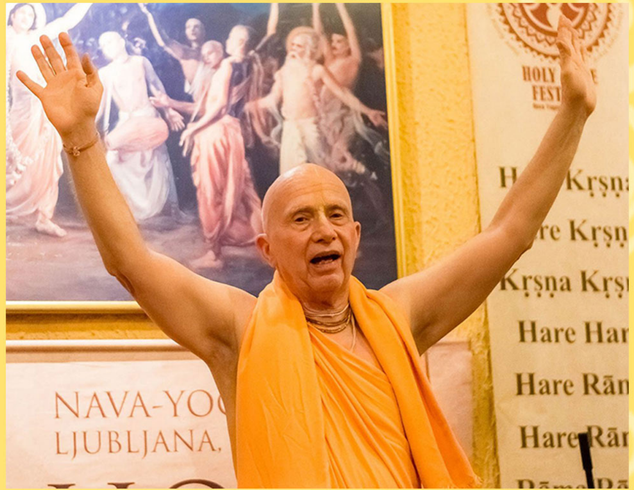

NAME

LJUBLJANA,
Hare
Hare
Hare

HOLY

Lažna strogost

Nekoč, ko je bil Śrila Prabhupāda v Māyāpurju, je eden izmed njegovih učencev iz Afrike, imel namen izvajati ekstremne strogosti v svetem dhamu. Ni živel v stavbi, kjer so prebivali ostali bhakte, temveč se je nastanil v majhni kolibi blizu polj bananovcev. Po poročanju naj bi mantral 120 krogov jape dnevno, spal dve uri na dan in jedel samo majhne grižljaje prasadama.

Śrila Prabhupāda je vedel za tega fanta v dhamu, vendar na začetku ni rekel ničesar javno.

Nekega jutra pa se je Śrila Prabhupāda sprehajal okrog ribnika, ko je eden izmed njegovih učencev omenil zadnje strogosti tega bhakte iz Afrike. Na nekatere izmed bhakt je to naredilo vtis, saj so vedeli kako težko je mantrati tako veliko število krogov in tako malo jesti in spati.

»Śrila Prabhupāda,« je rekel eden izmed bhakt, »sedaj še povečuje svoje mantranje in se ne druži z nikomer, zato da se ne bi zapletel v nepomembno govoričenje.«

»Da,« je Śrila Prabhupāda odgovoril nepristransko, »želel je živeti na reki.«

»Śrila Prabhupāda, sedaj želi živeti na drevesu.«

Śrila Prabhupāda je potem razkril svoje misli. »Vse je nesmisel,« je rekel in zamahnil z roko ter tako zavrnil ves trud. »Takoj ko rečeš 'jaz želim', je vse samo zadovoljevanje čutov, vse je nesmisel.«

Bhakti Devī Dāsī

SVETO IME

Meditacija za japo

»Sveta ne bo konec med tistima dvema urama meditacije na japi. Ne prekinjajte krogov. Toda včasih se vendarle zgodi, da jih moramo prekiniti in opazimo lahko, da to ni dobro. Truditi bi se morali živeti umirjeno. Ne uredite si življenja tako, da boste vedno podvrženi takšnim prekinitvam, ki postanejo navada. Obstaja nujna pomoč v kriznih situacijah, a ne tako, da se zgolj gibljete od ene krizne situacije do druge. Potrudite si urediti življenje tako, da boste lahko osredotočeno mantrali na japi.«
(povzeto po NS Satsvarūpa Dāsa Goswami: Japa Reform Notebook)

Audārya-candrikā dāsī

pogovor z
NS Kṛṣṇo Kshetro Swamijem

NS Kṛṣṇa Kshetra Swami je duhovni učitelj z več kot štirideset-letnimi izkušnjami v zavesti Kṛṣṇe. Je vodilna avtoriteta na področju oboževanja božanstev, sanskṛta in śāster. Je odličen glasbenik ter predavatelj, zelo dejaven pa je tudi v akademskih krogih. Maharaja pogosto obišče Slovenijo in tudi tokrat smo bili na Festivalu svetega imena konec maja deležni njegovih čudovitih bhajanov in globokih predavanj, ki puščajo nepozaben pečat v naših srcih. Zelo smo veseli, da si je vzel čas za kratek intervju.

SB: Nam lahko zaupate, kakšno je vaše največje spoznanje, do katerega ste prišli s prakticiranjem zavesti Kṛṣṇe?

NS Kṛṣṇa Kshetra Swami: To vprašanje me spominja na čas, ko sem bil še otrok in so me spraševali, katero barvo imam najraje ali kaj mi je najbolj všeč. Na taka vprašanja nikoli nisem imel odgovora. Kolikor vem, ni bilo stvari ali barve, ki bi jo imel "najraje". (smeh)

Kaj je torej moje največje spoznanje? Še vedno delam na tem! Śrila Prabhupāda je v zvezi s tem dejal: »Kdo je napreden bhakta? Narada Muni! On je napreden!« In seveda se vsi zavedamo, kako zelo napreden oz. globoko zavesten Kṛṣṇe je bil Śrila Prabhupāda. Verjetno je moje največje spoznanje to, - če lahko temu tako rečem - da sem, ko sem srečal Šrila Prabhupada, spoznal, kako intenzivno in globoko je zatopljen v zavedanje Kṛṣṇe in hkrati odmaknjen od materialnega sveta. Takrat sem dobil občutek, da je vse to nekako mogoče doseči. In zato sledim Śrila Prabhupādovemu zgledu oz. mu poskušam slediti.

Pri Śrila Prabhupādi sem opazil tudi veliko mero sočutja do pogojenih duš, ki je vključevala tako skrb z duhovnega kakor tudi z materialnega vidika. To mi je bilo jasno, ko sem Ga ob neki priložnosti videl jokati zaradi materialnih stisk ljudi. Duhovno življenje ni "stereotipno" – kot se je izrazil sam Śrila Prabhupāda. Duhovno življenje je proces, ki je drugačen za vsakega posameznika, ob enem pa mora ostati naša prioriteta druženje z bhaktami. In to je, če pogledamo bolj splošno, za vsakega bhakto največje spoznanje, pa naj si bo napreden kot Śrila Prabhupāda v mojem primeru ali pa začetnik na duhovni poti. Od vsakega izmed njih se moramo nekaj naučiti. Vsakega lahko cenimo in se od njega nekaj naučimo. Tako razmišljanje je dobro za naš duhovni napredek. To je naš korak bližje h Kṛṣṇi.

Sam imam pogosto občutek, da je precej dolga pot (smeh), do tam, kamor bi rad prišel. Kljub temu pa je občutek, da še nismo na cilju, nekaj dobrega, saj v nas ustvarja zagon, da nadaljujemo in si prizadevamo napredovati. Paziti moramo, da si ne prizadevamo na napačen način - z mislijo: »Jaz sem tisti, ki dela. Jaz bom napredoval. Jaz bom storil to ali ono.« in tako naprej, saj ima tako razmišljanje ravno nasproten učinek. V bistvu se le poskušamo naučiti, kako spustiti (smeh), se predati in povezati z Bogom v skladu z Njegovo željo.

SB: Kako lahko najhitreje napredujemo v zavesti Kṛṣṇe?

NS Kṛṣṇa Kshetra Swami: Od Rupe Gosvamija smo v ta namen dobili osnovno formulo, ki vključuje vadbo naslednjih petih elementov: sādhu-saṅga, Kṛṣṇa-sevā, bhāgavata, nāma, vraja-vāsa – to so: druženje z bhaktami, služenje Kṛṣṇi-še posebno božanstvom, bhāgavata- služenje in poslušanje Śrīmad Bhāgavatama, nāma-petje svetega imena in vraja-vāsa ali življenje v Vraji oz. transformiranje našega doma v Vrajo oz. tempelj. Poleg tega je tu še veliko drugih stvari, ki nam lahko pomagajo.

Rad se spominjam Hanūmat Preṣaka Svamija, ki zelo rad govori o Upadeśamṛti (Nektarju duhovnih napotkov), kot o " petih minutah z genijem". Rupa Goswami je genij, branje enajstih verzov Upadeśamṛte pa je "pet minut" – ker je le enajst verzov, se jih hitro prebere! Lahko rečemo, da ti verzi vsebujejo vse in zato se tudi imenujejo upadeśa-amṛta - nektar oz. bistvo vseh napotkov. Ko jih preberemo, pa se mora vsak izmed nas zamisliti in se vprašati: «Kako lahko ta navodila uporabim v svojem življenju?«

V veliko pomoč nam bo tudi, če se naučimo bolj odpuščati drug drugemu. Navdušen sem bil nad seminarjem o odpuščanju, mojega brata po bogu Mahātme prabhuja, ki je na voljo tudi na spletu www.iskcondesiretree.com. **Velik del preprek v duhovnem življenju temelji na našem odnosu do drugih.**

Zamere do soljudi pa lahko gojimo tudi na nezavedni ravni. Ta seminar nam pomaga, da se jih lažje zavemo, jih odpravimo ter se tako rešimo blokad v duhovnem življenju. In to me veseli.

SB: Imate morda kakšno sporočilo iz srca za naše bralce?

NS Kṛṣṇa Kshetra Swami: V angleščini imamo rek: "Vsi smo na istem čolnu." Imate tudi v Sloveniji podoben izraz ?

SB: Da, imamo. "Vsi smo v istem kotlu."

NS Kṛṣṇa Kshetra Swami: "Vsi smo v istem čolnu," pomeni, da se vsi nahajamo v isti situaciji in ta je, da smo vsi v svetu rojevanja in umiranja. To pa je nevaren svet. In ker smo 'vsi na istem', smo zato na nek način 'vsi enaki'. Mislim, da je koristno, če se tega zavedamo. **In ker smo vsi v istem kotlu, bi se morali truditi po svojih najboljših močeh ne le, da se spravimo ven iz njega ampak, da pri tem pomagamo tudi drugim.**

Bhaktivinoda Ṭhākura v refrenu svoje pesmi pravi kabe ha'be bolo se-dīna āmār - "O, kdaj bo prišel ta dan, ko si bom vzel tvoj nasvet k srcu?" K srcu! In se odrekel svojim sebičnim nagibom! Mislim, da je to lepa misel, za katero si je vredno prizadevati in se je spominjati.

SB: Hvala za vaše čudovite nasvete!

Za Svet bhakti se je pogovarjala Aṣṭa-sakhī Priyā Devī Dāsī, prevedla in uredila bhn. Eva Gosar.

Najvišja dobrodelna aktivnost

(Mandraghoṣ das)

Ko se je pri dvajsetih letih začelo moje duhovno iskanje, sem razmišljal o poklicu, ki bi ga izbral, da bom delal nekaj, od česar bodo drugi imeli korist. Mislil sem, da če rešujem življenja ljudi kot vojak ali gasilec, lahko naredim nekaj dobrega za druge. Zaradi slabega sluha ali pa po Kṛṣṇovi milosti, me niso sprejeli v vojsko.

Nato sem se odločil, da bom študiral naravovarstvo, ker sem menil, da premalo naredimo za okolje, in če bi imeli zdravo okolje, bi imela vsa živa bitja dobrobit. Potem sem pa preko Śrila Prabhupādovih knjig spoznal, kaj je najvišje dobro za celo človeštvo – širjenje zavesti Kṛṣṇe, kar čudovito združuje vse druge dobre namene.

Preko Gospodovega skritega agenta, bhakte Anžeta, sem kmalu opustil vse druge religije in se predal Kṛṣṇi. Gospod Caitanya me je vpoklical v svojo vojsko in me izšolal za saṅkīrtan bhakto pod budnim očesom Lomāñcite Prabhuja. Kmalu zatem sem prišel v stik s svojim duhovnim učiteljem, Vaiśeṣiko Prabhujem, ki mi je razkril, da je to moje življenjsko poslanstvo, in da je to najboljša aktivnost, ki jo lahko opravljam za dobrobit vseh živih bitij.

Saṅkīrtan v Beli krajini

Nedavno smo z bataljonom mladih saṅkīrtan bhakt odšli na obisk k Mahāprabhu Gaura Prabhuju v Črnomelj. Sprejel nas je z odprtimi rokami, dvakrat na dan nam je kuhal prasadam, pospravljal je za nami, razdelil nas je po conah in nas celo vozil na fronte ter prihajal po nas. Zelo smo mu hvaležni za njegovo nesebično žrtvovanje, da nam omogoči razširjanje evangelija o Gospodu Caitanyi.

Naš plan je bil, da delimo knjige sistematično okrog Črnomlja in Metlike z namenom, da ljudi povabimo na Večer Duhovne Indije, ki ga je organiziral Mahāprabhu Gaura Prabhu.

V Beli krajini smo bili le dva tedna, a občutiti je bilo hitro duhovno rast in okrepitev vere. Na ulicah smo se znašli v situacijah, ki jih nismo bili vajeni in spoznali ljudi, ki jih sicer nebi.

Na vasi je življenje trdo, toda mirno. Ljudje niso preveč materialistični in obremenjeni s stresom. Tudi meni je okolje ustrezalo, vreme je bilo toplo in sončno, narava polna dogajanja, pomlad v razcvetu in tudi ljudje so bili dobro razpoloženi. V takih razmerah je saṅkīrtan prijeten in ni težko ves dan obiskovati ljudi, saj je um miren in zadovoljen v vsaki situaciji.

Odpadniki

Ko sem tako srečen, pojoč Hare Kṛṣṇa Maha mantro, hodil od hiše do hiše, sem prispel na odpad za avtomobile. Od daleč sem videl hiše in mladeniča, ki je ravno opravljal svoj družinski posel. Ko sem se približeval sem opazil, da mu je žena nekaj prišepnila in odšla stran, on pa je sumničavo zrl vame. Ko sem prišel bližje sem ga v šali vprašal, če ima kak avto, ki dela, saj sem peš. Šale ni razumel, zato sem mu pokazal, kaj sem prinesel, in ko je videl knjigo Śri Īśopaniṣad, je rekel, da ga to ne zanima in me odslovil. Opazil sem, da se približuje še več njegovih družinskih članov, in mislil sem, da bo zanimalo koga izmed njih. Toda mladenič je povzdignil glas in me pričel poditi. Mirno sem sprejel njegov namig in začel odhajati, nakar me je še glasneje začel poditi. Mislil sem, da če pogledam nazaj, bo zagotovo nekaj priletelo v mojo smer, zato sem raje odšel in dalje pel: Hare Kṛṣṇa/Hare Kṛṣṇa/Kṛṣṇa Kṛṣṇa/Hare Hare//Hare Rāma/Hare Rāma/Rāma Rāma/Hare Hare.

Skrivnostni tujec iz gore zmajev

Čez nekaj časa je mimo mene pripeljal avto in šofer mi je pomahal. Ko sem mu pomahal nazaj, je ustavil in me vprašal če grem na Mirno goro. Ponudil mi je prevoz in mi rekel, da bo tam zagotovo kaj turistov.

To sem razumel kot Kṛṣṇov znak in sprejel ponudbo. Med pogovorom sem izvedel, da je po rodu Avstralec, in da je živel že marsikje, sedaj pa živi pod Mirno goro, ki slovi po zmajih. Razkril mi je, da je sosed tajnih agentov, ki da imajo blizu njegovega bivališča piknike. Razodel mi je še veliko skrivnosti. Ker na gori ni bilo turistov, me je odpeljal k svoji družini, kjer sem pridigal njegovi ženi in hčeri, ki se zanimata za yogo, sinova pa sta bila navdušena nad mojo nevsakdanjo podobo in kar nista želela, da odidem. Napočil je čas, da odidem in »skrivnostni tujec iz gore zmajev« me je odpeljal nazaj v dolino.

Sprememba v srcu

V eni izmed vasi sem srečal družino, ki je skladala drva. Pozdravil sem jih in vprašal, če so prijazni. Zapletel sem se v pogovor z očetom, ki mi je povedal, da so kristjani, da jih 'Hare Kṛṣṇa' ne zanima. Nisem se vdal in poskušal še naprej, nakar me je mati vprašala, če lahko molim za njihovo srečo. Pripravil sem jo do tega, da je z mano izgovarjala Hare Kṛṣṇa Maha mantro. Kmalu je prišel njen mož in mi dal donacijo, jaz pa sem jim dal Śrī Īśopaniṣad.

Neverni kristjan

Šel sem k sosedom, kjer sta pred hišo sedela babica in dedek. Gospa je želela vzeti Bhakti, nakar je gospod ugotovil, da sem 'Kṛṣṇov' in to mu ni bilo všeč, ni mi pa znal povedati zakaj. Kasneje, ko sem se pogovarjal z drugimi starejšimi vaščani, sem ga zopet srečal. Pristopil je k meni in mi poskusil izbrisati tilak s čela. Ni bil nasilen, ampak dobronameren. Čeprav se je opredelil za kristjana, je menil, da Boga ni, in da bi moral uživati življenje, ne pa pridigati in spodbujati ljudi k pobožnostim. Obrnil se je k drugim za podporo, pa so mu rekli, naj mi raje prinese 100 evrov in me posluša, kaj imam povedati. Žal navodila ni sprejel v celoti, a je vendarle spoznal, da še nekdo verjame v Boga.

Učiteljica

V isti vasi živi tudi učiteljica iz Osnovne šole Metlika. Povedala mi je, da je na tej šoli večina učiteljev vegetarijancev in vzela Nauk Gospoda Caitanye, saj jo privlači duhovna revolucija v materialistični družbi, ki jo je zanetil sam Gospod.

Krščanska duhovna učiteljica

V neki drugi vasi živi gospa, ki zna celo Sveto Pismo na pamet in dobro ve, kaj Jezus uči in kaj je prava pot. Žal je Bhagavad-Gītā ni zanimala, ker je nisem poznal tako dobro kot ona Sveto Pismo. To je bila lekcija, da moram resneje študirat svete spise.

Glasnik angelov

Nekega dne sem naletel na zelo duhovno osebo, ki se z yogo ukvarja že 44 let. Trdil je, da je yogo izvajal še preden so prišli yogiji v ta del sveta. Ne ukvarja pa se samo z yogo, ampak tudi z mnogimi subtilnimi dejavnostmi. Razkril mi je, da ga vedno spremlja nadangel Mihael, ki mu daje navodila. Včasih pa ga obišče sam Megatron. Tako je on na nek način njihov glasnik in po njihovi zaslugi dobro pozna, kaj se dogaja na višjih planetih, kjer prebivajo višja bitja.

Potem me je vprašal nekaj vprašanj in se zazrl vame – razkril mi je od kod sem prišel, kaj je moj namen v tem svetu itd. Žal se za duhovni svet in Kṛṣṇo ni preveč zanimal, saj je mislil, da se tja pride postopno.
Dal sem mu piškote, zavite v zelen paketek. Vprašal me je, kdo jih peče. Odgovoril sem, da Lalitā Govinda Prabhu. Piškote je prislonil k čelu in jih »poskeniral«. Povedal je, da je ta oseba starejša in bolj duhovno napredna kot jaz.

V roke sem mu dal Nauk Gospoda Caitanye, nakar se je zazrl v daljavo. Rekel mi je, da je poiskal odgovor kaj naj mi da v zameno in odgovor se je glasil: »Zahvali se mu in objemi ga.« Tako je ugotovil, da moji motivi niso sebični, nakar se mi je zahvalil in me objel.

Pomislil sem, da bo najbolje, če grem, zato sem ga prosil za blagoslov. Takoj je bil za. Sklenil je roke, jih dvignil nad glavo, prislonil na prsi in jih razprl proti meni. Čez nekaj časa me je vprašal, kaj čutim. Jaz sem bil že ves dan pod vplivom duhovne energije, tako da nisem občutil nič posebnega.

Ni mi bilo težko dati knjige osebi, ki prebiva v svetu angelov, duhov, iluminatov itd. Videl sem, da ve preveč, da bi me poslušal, zato sem mu dal Prabhupāda, naj mu On pridiga.

Krščansko – vaiṣṇavski pisatelj

Spoznal sem pisatelja, ki trenutno piše knjigo, v kateri vleče vzporednice med krščanstvom in učenjem Śrila Prabhupāde. On Prabhupāda imenuje Sveti Prabhupād in Ga primerja s Kristusom. Ko sem izvedel, da obstaja možnost, da ga srečam, sem si to zaželel in res sem prišel k njemu na dom.

Ta pisatelj ima vse Prabhupādove knjige in pozna tudi Lomāñcito Prabhuja, ki je že bil pri njem. Ko sem prišel, je ravno prebiral Caitanya Caritamrto. Veliko sva se pogovarjala, potem pa mi je za prispevek dal ves lakṣmī, ki ga je imel.

Ljudje, ki bi dali vse

Hodil sem od hiše do hiše, odkrival duhovne iskre in razmišlal, kako lepi kraji so to za prebivanje bhakt in služenje Kṛṣṇe. Večina ljudi se seli od tod v mesta ravno zato, da nam dajo prostor, kjer lahko razvijemo skupnost. Ko sem s takimi mislimi prišel do hiše z lepim vrtom, mi je gospa ponudila hišo naprodaj, pa sem ji rekel, da sem le berač. Povedala mi je, da njena hči spoznava naše gibanje, in da je to všeč celotni družini, zato bi se lahko pogajal za dobro ceno. Ker hiše ne potrebujem, sem odšel naprej. Podobno sem naletel tudi na osebo, ki ima sredi Metlike čudovit sadovnjak, na katerem se pasejo trije konji, a ga ne more vzdrževati. Sam pa na morju rad prebira našo Bhagavad-Gīto. Prabhupāda je rekel, da nam Kṛṣṇa lahko da cel svet, če bi vsaj vedeli, kaj z njim.

Sveto ime je zdravilo za vse

Še en preprost primer prikazuje, kako so ljudje željni sprejeti rešitev za svoje probleme. Spomnim se gospe, ki je branje duhovnih knjig ni kaj preveč zanimalo, toda ko sem ji dal Maha mantro, in ji rekel, da je to zdravilo za vse bolezni, mi je zagotovila, da bo imela to mantro pred sabo in mantrala med hišnimi opravili. Pa kako je bila navdušena!

Novi bhakta

Pridružil se mi je bhakta Janez. Šla sva v dom za ostarele in obiskala nekaj blokov v Črnomlju. Povsod sva naletela na prijazne odzive, še posebej pa naju je presenetil nek fant, ki naju je oba povabil v stanovanje, in naju spraševal, kako naj uspe v življenju in postane srečen. Malo sva mu pridigala, potem je pa prišla njegova mati, ki najinega obiska ni bila preveč vesela. Rekla nama je, da so kristjani, in da jih nič drugega ne zanima. Pomiril sem jo s prijaznimi besedami in nadaljeval pogovor od prej. Ko sva mu pripovedovala svoji zgodbi, kako sva prišla v stik z Bogom, je to vplivalo tudi na njo, in ko sva mu dala Śri Īśopaniṣad in mu rekla, do mu bo branje te knjige pomagalo, je tudi ona od njega zahtevala, da jo prebere.

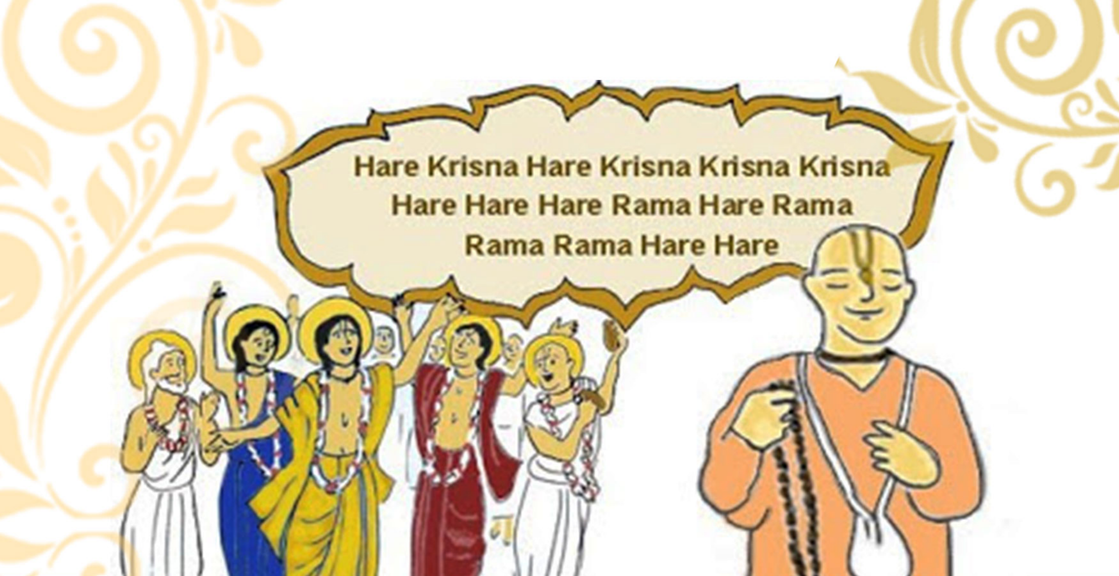
Dober sin

V neki drugi vasi je fant kosil travo. Ko me je opazil, sem mu pomahal, naj pride bliže. Predstavil sem se in mu dal Śri Iśopaniṣad, malo sem mu razložil vsebino in mu pokazal slike, nakar je rekel, da bi to lahko zanimalo njegovo mami. Pa sem mu rekel, naj knjigo vzame kot darilo zanjo in prispeva donacijo. Presenetil me je, saj je imel denar kar pri sebi. Prispeval je 20 evrov, zato sem mu podaril še Bhagavad-Gīto, ker je tako dober sin.

V vasi sem podelil še nekaj knjig in pustil nekaj dobrih vtisov. Ko sem odhajal, sem začutil, da me opazujejo z odobravanjem in mahajo v pozdrav. Tako sem uvidel, da sem bil uspešen v sledenju glavnega principa saṅkīrtana - vedno pustiti dober vtis na drugih.

Na koncu drugega tedna smo imeli v metliškem Centru za mlade Večer duhovne Indije, ki se ga je udeležil en gospod in ena nosečnica – skupaj trije. Gospod je po koncu predavanja odšel, bodoča mamica pa je z velikim navdušenjem delila svoja spoznanja v povezavi s povedanim, tako da smo bili vsi navdihnjeni.

Prabhupādove knjige so tako milostne, da ne izbirajo naslovnika, temveč gredo v vsako hišo in blagoslovijo vsako dušo. Dragi bralec/bralka, prosim Te za blagoslove, da lahko postanem orodje milosti Gospoda Caitanye, da me uporabi v širjenju Njegovega gibanja Saṅkīrtane.

Sañkīrtana līlā

(Anuradha devi dasi)

Nekega sončnega popoldneva se sprehajam s Prabhupādovimi knjigami in prasadamom po ljubljanskih ulicah, ko srečam skrivnostno in hkrati karizmatično osebo. Starejša gospa sedemdesetih let se mi je naglo približevala. Kljub starosti je bila zelo energična in zgovorna. Objela me je in pričela govoriti o svojem potovanju v Indijo v času njenega študija sociologije in psihologije. Povedala mi je, da je njena knjižna polica polna vedske literature in da je v Indiji srečala mnogo sādhujev, ki so jo blagoslovili. S hvaležnim srcem je pohvalila Prabhupādove knjige ter vzela še Śri Īśopaniṣado in prasadam. Govorila je, kako ji je sprememba zavesti povzročila razne življenjske preobrate po tem, ko je bila v Indiji. **Pokazala mi je japo, na katero moli.** Njena sproščenost, iskrenost ter globoke realizacije sta mi bili v veliko inspiracijo. Kṛṣṇa mi je v njeni družbi poslal pomembno sporočilo o nujnosti potovanja na Sveta mesta, kjer resnično spoznaš vedsko kulturo in imaš družbo Svetih oseb. Gospa mi je pred slovesom še povedala, da se pravo potovanje šele začne ob spoznavanju samega sebe in spremembi zavesti, pogleda na svet. Potovanje v globine duše, polne znanja, večnosti in blaženosti.

ROMANTIČNA KOMEDIJA ALI TRAGEDIJA?

Padmasundarī Devī Dāsī in Tat Purusha Dās

Kar je za materialistično osebo dan, je za duhovno osebo noč in obratno (BG 2.69). Življenska filozofija obeh si popolnoma nasprotujeta. Praktična uporaba naše življenske filozofije oblikuje našo kulturo. Materialistična in duhovna kultura pa imata v resnici popolnoma nasprotne cilje in življenske vrednote, ki so v končnem smislu nekompatibilni. Se pravi imamo dve popolnoma nasprotni si kulturi.

Temelji materialistične kulture vedno izhajajo iz ideje, da je to življenje eno samo, se pravi »jaz sem to telo« in smisel mojega življenja je čim bolj uživati v tem telesu, saj kaj več od tega ne obstaja. V življenju materialista ni nobenih očiščevalnih dolžnosti, zato je za vsakega materialista zelo privlačna ideja o popolni svobodi, kjer ni nobenih pravil. Vrhovna avtoriteta prav tako ne obstaja, zato lahko počnem kar mi paše, brez sramu in brez strahu, da mi bo moje delovanje prineslo »Božjo kazen«.

Pa si poglejmo najprej podobo ženske v sodobnih filmih. Ženska je vedno mlada, lepa, fina, skoraj popolna. In ko mlade punce vidijo svoje vzornice z našminkanim obrazom in 'popolnim' telesom, ima to zagotovo vpliv na njihovo samopodobo. Ko mlade punce gledajo te filme, dobijo občutek, da sta videz in spolna privlačnost glavna aduta ženske in posledično to postane njihova največja vrednota.

V resnici pa je tako, da bo človek s slabim karakterjem, čeprav v lepem telesu, tistim, ki ga poznajo, postal grd. In obratno. **Karakter je merilo prave privlačnosti in ta se z leti ponavadi obogati, še posebej, če delamo na njem, zunanji videz pa hitro povozi čas.**

Romantična komedija je reklama tudi za moške, obljublja jim namreč, da jih prava sreča čaka z lepotico iz sanj. Kljub temu, da podzavestno vsi vedo, da je materialna lepota minljiva, si moški želijo, da bi ob sebi imeli lepo žensko. Zakaj je temu tako? Razlogov je veliko, ampak če potegnemo črto, je v resnici razlog le želja po čutnem uživanju.

Lepota je obilje in privlači, ker prihaja od Kṛṣṇe. Lahko je tudi znak dobre karme, ampak ne zagotavlja sreče. Lepota in sreča nista soodvisni. Pogosto je lepota celo prikrito prekletstvo.

Če pogledamo na telo iz duhovne perspektive, bomo videli, da je telo odvisno od prisotnosti duše. Nobena lepotica, ko njena duša zapusti telo, ni več privlačna. Se pravi, če si želimo imeti moža ali ženo, bi si morali želeti imeti odnos z dušo, z osebo. To je recept za srečo. Mrtva materija ne more biti vir užitka.

Poznamo tri vrste odnosov: čutne, čustvene in duhovne odnose. Moški delujejo predvsem na čutnem nivoju, ženske pa na čustvenem. Čutno na primer pomeni uživati v lizanju sladoleda, četudi sladoled od našega uživanja nima nobene koristi. To je najnižji nivo zavesti, anna-maya. Če s takšno miselnostjo vstopimo v zakon, naši odnosi zagotovo ne bodo delovali.

Čustveni odnos je odnos 'pol-pol'. Na primer mati skrbi za otroka in otrok v tem uživa. Ampak ker mati to počne iz vdanosti, posledično uživa še bolj kot otrok. To je višja kultura odnosov, ki jo lahko še danes vidimo v Indiji. Ljudje na tej stopnji odnosa so srečnejši. To medsebojno služenje in žrtvovanje je tisto, kar je v romantičnem filmu romantično.

Se nadaljuje ...

MOJA ZGODBA

Milostna Rādhārāṇī

Milo odzvanjanje zvončkov v pomladanski sapi in nasmeh rožnatih lic mi prikliče spomin izpred let - center mesta, kjer so bhakte radostno delili Sveto ime. Bili smo dijaki, sprehajali smo se po jedru mesta in skupaj, zaviti vsak v svojo tančico temačnosti, iskali vsaj malo svetlobe. V takih trenutkih smo se ob njihovem petju, glasbi ter plesu vsi nasmejali.

Vendar nisem razmišljala o tem, da so ti ljudje ob petju, glasbi in plesu res radostni. Zdelo se je, da ne more biti resnično, kot nekakšna gledališka predstava. Včasih sem tudi pomislila, da 'niso čisto prisebni'.

Slaščice, ki so jih delili, smo vedno z veseljem sprejeli. Potem smo se običajno še pohecali, kakšne 'posebne sestavine' morajo vsebovati, da so po njih vsi tako radostni. Še danes se spominjam sladke kroglice svetlo oranžne barve. Ko sem jo pojedla, sem se zavedala samo, da ne bom imela težav. Bila je drugačna od ostalih slaščic. Kot da ne bi vsebovala sestavin, po katerih sem se navadno počutila slabo.

Piko na i pri pogovorih o bhaktah je predstavljal dogodek, ko je sošolka dan po šolski zabavi poročala, da je na poti domov srečala bhakto, ki ji je podaril knjigo. Nasmejali smo se, da so tekle solze, tako se nam je zdelo zabavno, da je bhakta sošolko uspel navdušiti, da je sprejela knjigo. Neposrednih interakcij z bhaktami smo se običajno izogibali. Po tem pripetljaju ni nihče več omenjal ne knjige ne dogodka.

Ko sem zapustila srednjo šolo in se nisem več gibala po centru mesta, o bhaktah in zavesti Kṛṣṇe nisem slišala ničesar več. Kasneje je moj brat Jure dobil knjigo Śrīmad Bhāgavatam, prvi spev, prvi del. Nekaj ur sem samo gledala sliko na platnicah in brala pojasnilo. Želela sem jo popolnoma razumeti, navduševala me je in nadaljevala sem z branjem. A nisem skoraj nič razumela. Pa vendar sem od vseh knjig, ki sem jih takrat imela, želela brati samo to. Vendar nisem mogla nadaljevati. Kasneje se je brat pridružil gibanju za zavest Krišne. Rada sem poslušala, kar mi je pripovedoval o Bhagavad Gītī, sama pa sem brala Bhakti – skrivnost večne ljubezni, Vedo o samospoznavanju, Pot popolnosti idr.

Prvič sem prišla v tempelj na dan praznovanja Rādhāṣṭamī, ko so še potekale priprave. Vzdušje v templju je bilo kot oaza sredi puščave. V tempelj sem se vrnila šele čez leto dni, na isti praznik. In od tedaj se redno vračam.

Pred kratkim sem bila v harināmu, tokrat na drugi strani, med bhaktami. V drugačnem zavedanju, z drugačnimi željami. Ko smo se v centru mesta pomikali vzdolž ulice proti trgu, sem opazila, kako je vibracija mantre z vsakim našim korakom prežemala cesto, zrak, stavbe in ljudi, ki so stali pred njimi. Ulico sem prečkala že mnogokrat, tokrat sem pa prvič opazila, kako je ljubezen do Kṛṣṇe uspavana. Takrat sem začela razumeti željo pomagati čistiti srca ljudi in deliti Sveto Ime.

Bhn. Liza

Gospod Narasiṁhadev in moč molitve

(Kripa Pala Dās)

V vseh časih in prostorih so obstajali ljudje, ki so občutili moč nadnaravnih sil. Sil, ki so bile nepojasnjene, skrivnostne in nepojmljive. Z duhovnim in snovnim razvojem različnih družbenih struktur so se oblikovali različni načini čaščenja teh 'nadnaravnih sil'. Osrednja vloga v čaščenju je molitev. Sicer so molitve na različnih stopnjah, glede na osebni motiv in razumevanje metafizične pojavnosti stvarstva in Boga.

Latinski izraz za molitev je precarius ali »dobiti s prošnjo«. Molitev je individualna spodbuda človeka v različnih duhovnih in mentalnih stanjih. V teh osebnostnih stanjih se individuum izraža v izpovedih, prošnjah, žalovanjih, priznanjih, objokovanjih itd. Molitev naj bi bila osebnostna izkušnja in potreba posameznika, ki se izvaja zasebno in v okoliščinah, kjer je zaželena samota. Ni pa to nujno. Molitev se izraža skozi željo in motiv, in sicer kot molitev za našo lastno korist ali pa molitve posvečene Bogu in dobrobiti drugih živih bitij.

Vedska literatura poudarja, da je najboljša molitev tista, ki je namenjena razvijanju čiste zavesti duše ali zavesti Boga. Molitve morajo biti podkrepljene z vedskim razumevanjem osebnosti kot duše in védenjem o Bogu. Prvorazredna molitev je posvečena duhovni dobrobiti drugih. Taka molitev je namreč Bogu všečna zaradi lastnosti usmiljenja. Usmiljenje je namreč najvišji izraz ljubezni. Druge vrste molitev so prošnje, obarvane z materialnimi motivi, in sicer prošnje za zadetek sedmice na lotu, za zdravje, prošnje dobiti lepo dekle ali fanta, prošnje za uspeh v karieri itd.

Te molitve sicer niso nezaželene, a za razliko od molitev za druge, le-te vodijo v različna materialna zapletanja. In ti materialni motivi so past za pogojeno dušo. Bog ima svobodno voljo, da se odloči, ali bo izpolnil prošnjo osebe, ki moli. Neizpolnitev molitev lahko vodi v razočaranje in skrajno v zavrnitev samega obstoja ter priznanja absolutnosti Boga. Pogojena duša se velikokrat ne zaveda, da v svoji materialni pogojenosti njegove molitve niso nujno dobre za njegov duhovni ali celo materialni razvoj. **Težko je razumeti, da je zavrnitev molitve včasih blagoslov.**

Molitev pomeni vzpostaviti odnos z Bogom in povabilo v naše intimno okolje. **Bog kot oseba je zelo dragocena osebnost, kar pa ne pomeni, da je naprava za izpolnjevanje naših molitev.** Odgovor na našo prošnjo lahko prepoznamo preko različnih znakov, ki pa nas lahko zavedejo na popolnoma drugačno pot, kot smo si jo predstavljali.

V sodobni materialistični družbi je molitev razumljena kot nekaj nazadnjaškega. Oseba, ki odkrito izjavi, da moli, tvega posmeh. Toda kljub temu sodobna znanost moči molitve ne zavrača dosledno.

Ruski znanstvenik Valeriy Slezin iz inštituta Bekterev v Sankt Peterburgu je dokazal, da so čudežne ozdravitve, povezane z duhovnostjo, povzročile številne telesne in duševne spremembe, ki jih človek doživi v času molitve. Profesor Slezin je namreč uspel izmeriti moč molitve in ugotovil, da lahko redovnik, ki moli, popolnoma izključi delovanje možganske skorje, kar je mogoče zaslediti le še pri dojenčkih, starih do treh mesecev, ki se počutijo popolnoma varne v bližini svoje matere. Z odraščanjem se občutek varnosti vse bolj manjša, na drugi strani pa se možganska aktivnost povečuje. Ta aktivnost se zmanjša samo pri globokem spanju in molitvi, kar ima na ljudi dober vpliv. Večina bolezni je po Slezinu povzročena z negativnimi situacijami in težavami, ki tarejo naš um. Te težave se med molitvijo ublažijo, lahko pa celo popolnoma izginejo. Ruski znanstveniki so uspeli tudi dokazati, da se po maši ali drugih verskih obredih normalizirajo oz. izboljšajo krvni tlak in druge merljive vrednosti v krvi.

V sedmem spevu Śrīmad Bhāgavatama (9. poglavje, verz 7-50) so molitve Prahlada Mahārāja, posvečene gospodu Narsiṁhadevu. Narasiṁhadev je poleg Kṛṣṇe in Rāmacandre tretja oblika Vsevišnjega Gospoda, ki je med Vaiṣṇavami zelo priljubljena. Gospod Narasiṁhadev je v obliki pol leva in pol človeka v svojem naročju razmesaril črevesje demona Hiraṇyakaśipuja. Demon je bil oče malega petletnega Prehlada, ki je bil z srcem in dušo predan Narasiṁhadevu. V Vedah je opisano, da je po velikem boju in umoru Hiranyakaśipuja zavladal veliki strah. Gospod Narasiṁhadev je bil namreč izredno jezen in oči je imel rdeče od besa. Celo velike osebnosti, kot so žena Lakṣmīdevī, Śiva, Brahmā idr. so bili tako prestrašeni, da so v ospredje porinili malega Prahlada, ki je umiril sveto jezo Gospoda. Petletnik je Gospodarja treh svetov umiril z molitvami, svojo osebno predanostjo in milino. Narasiṁhadev je bil z molitvami zelo zadovoljen in je malega Prahlada vprašal, katere blagoslove želi. V sedmem spevu devetega poglavja v verzu številka 43, Prahlad pravi:

naivodvije para duratyaya-vaitaraëyäs
tvad-vérya-gäyana-mahämĺta-magna-cittaů
çoce tato vimukha-cetasa indriyärtha-
mäyä-sukhäya bharam udvahato vimüňhän

»O najboljši od velikih osebnosti, jaz se ne bojim materialne eksistence. Kjer koli bom ostal, bom sam popolnoma zatopljen v mislih na Tvoje slave in dejavnosti. Moja skrb so edino bedaki in malopridneži, ki izdelujejo načrte za graditev materialne sreče in delajo načrte za vzdrževanje svojih družin, družbe in države. Sam se preprosto ukvarjam z njimi, ker imam ljubezen do njih. "

Gospod Narasiṁhadev je Prahlada vprašal, katere blagoslove želi, mali petletnik pa mu ni predložil nobenega seznama z željami, ampak je zgolj molil za odrešenje svojega demonskega očeta in vseh drugih trpečih duš.

Na podoben način je Prahlad v inkarnaciji Vāsudeva datta molil Caitanyi Mahāprabhuju.

Tako je na primeru Prahlada Mahārāja nazorno prikazan pravilen način molitve. Najboljše so preverjene molitve, opisane v verodostojnih svetih spisih, ker imajo moč in kilometrino.

Čeprav so Prahladove molitve čiste in osvobojene posvetnih motivov, to ne pomeni, da molitve pogojenih duš niso dobre. Preden začnemo moliti moramo vzpostaviti stik s seboj kot dušo, in kot duša v molitvi iskati pristno vez z Bogom. Zavedati se moramo svoje minljivosti. Molitev je intimna izkušnja, kjer ni prisile. Tu ni nikakršne trgovine po načelu 'daj-dam', ampak prošnja Bogu, naj vstopi v naše vsakodnevno življenje. Odnos ni enostranski ampak vzajemen, tako da je treba biti pozoren na odgovore, ki nam jih Bog daje. Odgovore prepoznamo po znakih in situacijah, kjer lahko vidimo smiselno povezavo z našimi molitvami. Odgovor ni vedno tisto, kar želimo slišati. Molitve naj bodo iskrene in srce naj bo odprto. Molitev zaključimo z besedami: "To je bila moja molitev, vendar Ti veš, kaj je najbolje zame (ali za določeno osebo) v tej situaciji. Naj se zgodi Tvoja volja."

Molitve najdemo v vseh duhovnih tradicijah in veroizpovedih. Sam način molitve je individualen in molimo lahko tiho ali glasno, sede ali stoje …

Vsak resen praktikant v duhovnem procesu se zelo hitro sreča z molitvijo. Že samo hiter pregled kulture vaiṣṇavizma je ena sama molitev in predaja uma in telesa. Vsakodnevno prakticiranje na rožnem vencu, moleku ali japi je dokaz, da je molitev praktična. Proces za to dobo Kali je petje Svetih Imen: Hare Kṛṣṇa Hare Kṛṣṇa Kṛṣṇa Kṛṣṇa Hare Hare//Hare Rāma Hare Rāma Rāma Rāma Hare Hare. In ta Maha-mantra je sama ena velika molitev.

1. http://bos.zrc-sazu.si/cgi/neva.exe?name=ssbsj&tch=14&expression=zs%3D34855
2. http://www.pozitivke.net/article.php/20040107143152863
3. http://www.casnik.si/index.php/2013/08/27/utrinek-skrita-moc-molitve/
4. http://www.iskcondesiretree.com/m/blogpost?id=2103886%3ABlogPost%3A1169680
5. http://www.pozitivke.net/article.php/20040107143152863

Milost si je treba vzeti

Zelo smo lahko srečni, da smo se rodili v yugi, ko se je pojavil gospod Caitanya s svojimi spremljevalci in nam dal Sveto ime v obliki Hare Kṛṣṇa mahā-mantre. Prav tako, smo lahko zelo srečni, da smo se rodili v yugi, ko je Śrilā Prabhupāda prišel na Zahod in nam prinesel znanje o Kṛṣṇi. Velika milost pa je tudi to, da se lahko pod okriljem ISKCON-a družimo z bhaktami iz celotnega sveta na različnih svetih mestih. Vse to ni samoumevno, ampak je posebna milost, posebno darilo, ki nam ga je prinesel naš dragi Śrilā Prabhupāda.

Velikokrat molimo za milost ter prosimo Kṛṣṇo, različne sādhu-je ali duhovne učitelje naj nam naklonijo svojo milost. Vendar samo molitve in prošnje niso dovolj. Kot je povedal Śrilā Prabhupādov učenec, njegova milost Mahatma Prabhu, na eni izmed svojih lekcij v Māyāpurju, da milost ni čarobna paličica, ki naredi vse namesto nas in nam avtomatično izpolni sleherno željo. Naša dolžnost je, da se naučimo sprejemati milost in damo pri tem vse od sebe. Celo pregovor pravi: »Moli kot, da je vse odvisno od Boga, a deluj tako kot, da je vse odvisno od tebe!«

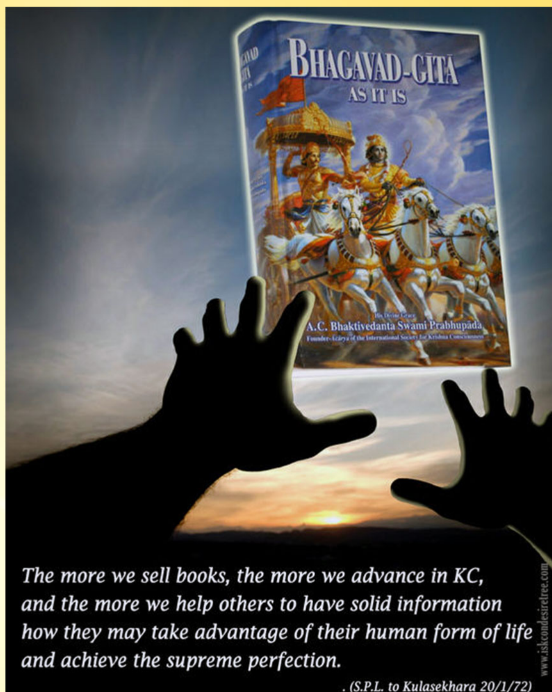
Nekoč je učenec prosil Śrilā Prabhupādo, naj mu nakloni svojo milost, pa mu je Prabhupāda odgovoril: »Moja navodila so moja milost.« Da bi jo dobil, pa mora učenec ta navodila slediti. Takrat, ko sledi navodila svojega duhovnega učitelja, prebavlja milost, pri čemer mora biti aktiven.

Milost sama po sebi torej ni dovolj, ampak moramo nekaj storiti za to, da jo dobimo, vložiti nekaj truda. Milost je enako dostopna vsem, od nas samih pa je odvisno koliko si jo bomo vzeli. Kṛṣṇa nam zvrača toliko, kolikor truda vložimo mi sami. Vedno pa imamo izbiro in svobodno voljo za svoje delovanje.

Mahā-prasādam je na primer posebna milost, a moramo zanj počakati v vrsti, kar v Indiji lahko kar traja, saj so vrste hitro zelo dolge. Morda moramo pri tem celo čakati na soncu, kjer nam je zelo vroče in smo žejni. Izberemo lahko, da bomo ali pa ne bomo počakali. A od naše odločitve je odvisno koliko milosti bomo deležni. Tudi pri petju Svetih imen imamo na izbiro ali bomo peli z žalitvami ali bomo vložili ves svoj trud in skušali peti brez žalitev. Prav tako je milost Śrilā Prabhupade dostopna vsem, saj so njegove knjige, lekcije in pisma prevedene v vse svetovne jezike. Vprašanje pa je koliko jih dejansko beremo oz. poslušamo?

Tudi sama sem na svojem zadnjem potovanju po Māyāpurju veliko molila za milost. Pravzaprav je bila to najbolj pogosta molitev, ki mi je na različnih svetih mestih Māyāpurja hodila na pamet. »Moj dragi gospod Gaurāṅga, ponižno te prosim za tvojo milost!« »Draga Rādhā Mādhava naklonita mi svojo milost!«… Nato pa sem po milosti naprednih vaiṣṇav dobila delček uvida v to, kaj dejansko sploh pomeni milost in da samo molitve niso dovolj.
Poleg lekcije njegove milosti Mahatme prabhuja, se me je zelo dotaknila tudi skrivnost, ki mi jo je po mističnem spletu okoliščin nekega dopoldneva pred Śrī Śrī Rādhā Mādhavo o milosti izdal Nitay-doya prabhu. »Milost je že samo dejstvo, da lahko gremo na Sveto mesto. Takrat dobimo povabilo od samega Gospoda, saj brez povabila ne moremo stopiti na Sveto mesto. Poleg tega pa ima Gospod takrat za nas tudi prav posebno darilo. Od nas pa je odvisno ali ga bomo vzeli ali ne.« Ko me je vprašal ali sem že ugotovila kaj je Gospod Gaurāṅga poklonil meni, mi je bilo v trenutku jasno, da je to vsekakor družba naprednih vaiṣṇav, preko katerih sem lahko okusila vsaj delček milosti in veličine Māyāpurja. Brez njihovih globokih modrosti, bogatih izkušenj in praktičnih realizacij bi bil moj obisk Māyāpurja verjetno le še eden v nizu turističnih potovanj s kamero v roki. Kot pravi Njegova Svetost Bhakti Charu Swami: »Lahko okusimo sladkost Svetega mesta le, če smo v družbi bhakt, če poslušamo naprednejše vaiṣṇave in jim služimo. Svetega mesta ne moremo videti s svojimi materialnimi očmi. Vidimo, ga lahko le po milosti naprednih vaiṣṇav.«

Rasikarani Devi Dasi

Minljivost napete kože ob kosteh

(Aṣṭa-sakhī Priyā Devī Dāsī)

Nekega sobotnega popoldneva sem odhajala od stare mame, kjer sem bila na obisku in hodila sem proti domu skozi vas. Ob cesti nasproti križa je stala Kovačeva hiša, na njenem dvorišču pa ženska v devetinosemdesetem letu starosti – »Kovačeva teta«. Tako ji je zaigralo srce, ko me je zagledala: »Urši?! Si res ti Urši?« Na široko se nasmejiva druga drugi in teta me povabi v kuhinjo, da sedem. Le s težavo je hodila, zato sem se čudila, da ima tako snažno stanovanje – brezhibno vse na svojem mestu. »Urši, kako lepo je, da si se oglasila. Tako lepo je, da je kje kakšen človek. Tako težko je biti sam na tem svetu,« je iskreno povedala ženica. Dlan sem položila na predel njenega srca in ji razložila, da se v njenem srcu nahaja Bog, da je On njen resnični prijatelj, saj je vedno z njo. Nasmehnila se je, čeprav me zaradi svoje delne gluhote najverjetneje ni razumela. Postregla nama je s pravkar kuhanim jabolčnim kompotom. Prosila sem Kṛṣṇo, da to sprejme kot dar Njemu, saj sem želela sprejeti nekaj od te dobronamerne ženice, ki mi je tako iz srca nosila na mizo vse, kar je imela. »Kompot bo v redu, hvala«, sem ji zagotovila v upanju, da me sliši. »Stara sem že, samo še čakam, da bom odšla«, mi je potožila z bolečino v glasu. Vprašala sem jo, če se boji smrti. Žalostno me je gledala, ker me ni mogla slišati. Ko sem spet položila dlan v predel njenega srca in rekla, da se tam nahaja Kṛṣṇa, se je odločila, da gre v spalnico po svoj slušni aparat. Nato je spet sedla na stol v kuhinji, jaz pa sem pokleknila ob njeni desni strani in ji roko spet položila na predel njenega srca. Lahko sem dihala njen strah in žalost. Sama je ostala, pozabljena od vseh. »Veste, mi smo duše in ne to telo,« sem ji izrekla tako, da sem bolj nazorno odpirala usta, da mi vsaj prebere z ustnic. Kṛṣṇa, kako naj te gospe predam pomembno sporočilo? Kaj ji naj dam preden zapusti ta svet, da bo prišla bližje k Tebi?

Roka je še vedno počivala v predelu njenega šibkega srca, ko sem ji povedala, da je eno izmed imen Boga Kṛṣṇa in potem sem počasi izgovarjala Mahā-mantro. Sedaj me je opazovala s solzami v očeh. Pobožala sem jo po zgubanem licu in tudi sama zajokala – kako in kaj naj ji še dam? Čutila sem bolečino te duše. »Joj, tako sem grda« reče Kovačeva teta in se uščipne v nagubano kožo na licih. »Ne, meni ste lepi, lepi ste … lepa duša ste, niste ta koža«, sem ji zagotovila. Vstala je in mi prinesla fotografijo, na kateri je bila mlada, lepa ženska z majhnim otrokom. Lahko sem razpoznala, da je na sliki prav ta ženska, ki je sedaj pred mano vsa nagubana in stara. Govorila mi je o njeni mladosti, v kateri ji ni bilo lahko. Prijela sem njeno zdelano, zgubano in razbolelo roko. Tako mehka je bila. Spomnila sem se na svojo staro mamo – tisto, ki je že zapustila telo, ko sem imela osem let. Nekega poletja sva grabili seno in ko sva čakali starega očeta, da pride k nama, sva sedli zelo skupaj na to seno, tako da sem božala njeno zgubano roko in prav spomnim se tistega otroškega vprašanja: »Mama, zakaj so vaše roke tako mehke?« Mama mi je odvrnila, da je to zato, ker je njena koža že stara. Iz tega spomina me vrže Kovačeva teta, ko začne primerjati svojo roko z mojo. »Tako lepo in mlado roko imaš, moja pa je stara in grda«, mi žalostno pove. **Pomislila sem, da je to noro – ker je moja koža bolj napeta ob kosteh, je lepa, njena, ki pa ob kosteh bolj visi, pa je grda?** »Tudi jaz bom stara in bom imela take roke, tudi jaz«, ji zagotovim. »Tako lepo je, ko imaš kakšnega človeka«, mi spet reče in v solzah sva se objeli. Povabila me je, da vedno pridem na obisk, ko bom doma. »Bom«, sem ji obljubila, pustila pri njej še nekaj prasadama in odšla s hvaležnim in še bolj napolnjenim srcem, kot ob prihodu k njej. Ko sem hodila od nje skozi vas, sem imela nek nov pogled na življenje. Videla sem mlade, polne življenja, ki gradijo gradove, rojevajo otroke – en, dva, tri in ko zgradijo gradove, še vedno neutrudno naprej gradijo ograde okoli gradu in kar naenkrat se jim koža ob kosteh povesi in posameznik se začne zavedati, da je sam, da so vsi okoli njega odšli – žena ali mož sta zapustila ta svet, otroci pa so odšli po svoje gradit gradove in rojevat otroke …

Človeško telo ni namenjeno temu, da celo življenje gradimo gradove, saj so v resnici to gradovi iz peska in čas bo poskrbel, da jih bo odplavilo kot morje to naredi z gradovi iz mivke na obali.

Na svetu sem, da dajem drugim znanje – da jim povem o Kṛṣṇi. Na svetu sem zato, da dajem drugim in s tem zadovoljim Kṛṣṇo. Ker – **tudi moja napeta koža ob kosteh bo začela viseti, vsi gradovi, ki jih ne bom zgradila za Njegovo zadovoljstvo, bodo porušeni, le Kṛṣṇovo Ime bo resnično v času Velikega trenutka in takrat se ga bom veselila – upam, da v družbi bhakt, ki pojejo Sveto Ime. Sedaj je čas, da se pripravljam na ta trenutek, da gradim grad za Kṛṣṇo s trdnimi temelji vere v Njegovo Sveto Ime** – vse druge gradove bo odneslo morje – tudi to kožo, za katero sploh ne bo pomembno, če je napeta ali pa visi ob kosteh.

Zavest ob smrti

Včasih se med poglabljanjem v vedsko znanje zgodi, da pri različnih ljudeh naletiš na različne interpretacije in razlage. Na primer glede pomembnosti misli ob času smrti.

Ananta Prabhu na svojih predavanjih zelo rad poudarja zgodbo o Bharatu, zelo uspešnem in vzornem kralju. Ta je po vedskih navodilih, ki jih je vzgledno sledil, zapustil svojo družino in kraljevske dolžnosti ter odšel živet v gozd. Tam pa je, medtem ko je meditiral, opazil mladega srnjačka in se nanj navezal. Kot kṣatriya se je čutil dolžnega zaščititi nemočne. Žal se je ta mogočen kralj tako močno navezal na srnjačka, da je ob smrti mislil nanj in se v naslednjem življenju rodil kot srnjaček. Iz tega je razvidno, kako naše misli ob smrti odločilno vplivajo na našo karmo.

Nato je v naš ljubljanski tempelj prišel duhovni učitelj in razjasnil, da ni pomembno samo to, kje naše misli blodijo v trenutkih zapuščanja telesa. V obzir pri preračunavanju naše nadaljnje karme namreč Kṛṣṇa vzame vse, kar smo skozi življenje počeli. Kaj točno to pomeni? Je vseeno, če ob času smrti razmišljamo o soprogu ali novem avtomobilu, ali je vendarle najboljše, da se spominjamo Kṛṣṇovih lotosovih stopal? Govorimo o trenutkih, ko lahko nadzorujemo svoje misli.

Ena izmed pomembnih stvari, ki sem se je naučila o zavesti Kṛṣṇe je, da je znanje praktično. Vse je odvisno od okoliščin in situacije.

Rečeno je, da bomo ob mirni in nenasilni smrti razmišljali o tem, čemur smo posvetili največ pozornosti skozi življenje. Navezani na družino bodo, bomo o njej spontano razmišljali. Navezani na Kṛṣṇo, bodo spontano razmišljalio Njem. Krišna nam ne svetuje, naj opustimo svoje dolžnosti, temveč nam v Bhagavad-Gīti (8.7) reče: "Zato, o Arjuna, zmeraj misli Name v podobi Kṛṣṇe, hkrati pa se bojuj ter tako opravi svojo dolžnost. Če svoja dejanja posvetiš Meni ter um in inteligenco usmeriš Name, boš brez dvoma prišel k Meni." Svojih dolžnosti ne smemo opuščati, temveč si moramo prilagoditi življenje tako, da se bomo lahko Kṛṣṇe nenehno spominjali. Če se bomo Kṛṣṇe nenehno spominjali, bomo Nanj zagotovo mislili tudi ob času smrti.

Kaj točno pomeni zveza "misli ob času smrti"? Navezuje se na stanje zavesti. Bhagavad-Gītā (8.6) pravi: "Katero koli stanje bivanja ima človek v mislih, ko zapusti telo, o Kuntījin sin, to stanje nedvomno doseže." Kṛṣṇa nam obljublja, da nam bo izpolnil vse srčne želje. Kdor rad dobro jé, bo rojen v takem telesu, ki mu bo takšno hranjenje omogočalo. Kdor razvije želje po branju, bo v naslednjem življenju dobil telo, primerno za branje in pridobivanje znanja. Kdor pa ima razvito čisto željo po služenju Kṛṣṇe, le-ta se bo vrnil k Njemu, da ga bo lahko služil:

“O Pārtha, kdor meditira o Meni, Vsevišnji Božanski Osebnosti, in se Me nenehno spominja, ne da bi mislil na kar koli drugega, zagotovo pride k Meni.” (BG 8.8) Če Kṛṣṇi posvetimo svoja dejanja in s tem razvijemo zavest Kṛṣṇe, bomo dobili telo, ki nam bo omogočalo še bolje služili Kṛṣṇo.

Kako pa služenje Kṛṣṇi izgleda, če ne živimo v templju in se ne ukvarjamo z Božanstvi, ne pometamo templja, ne kuhamo za bhakte ipd.? Kṛṣṇo zadovoljimo, če opravljamo svoje dolžnosti v okviru svojih zmožnosti. Vsi pripadamo določeni kasti, ki ji pritičejo določene dolžnosti. Eni najraje in najbolj spontano služijo drugim, drugi vodijo družbo in se bojujejo na tak ali drugačen način. V Kali yugi je vse obrnjeno na glavo, a z razvijanjem zavesti Kṛṣṇe bodo naše naravne lastnosti vedno bolj prihajale do izraza. Truditi se moramo urediti si profesionalno in družinsko življenje po vedskih načelih, da se bomo lahko čim bolj spominjali Kṛṣṇe. Vse lahko povežemo z delovanjem za Kṛṣṇo. Na primer vožnja je lahko zavestna Kṛṣṇe, ko se peljemo nekam, kjer bomo opravljali službico za Kṛṣṇo, v tempelj ali k prijatelju, ki mu bomo predstavili osnovna vedska načela. Druženje v baru ob čaju z nebhakto je lahko služenje Kṛṣṇi, če nebhakti posodimo knjigo, ki mu bo omogočila prvi stik z vedskim znanjem in Kṛṣṇo. Začenjamo vedno na neki točki, ki ni idealna, a vedno lahko gojimo srčno željo in prosimo Kṛṣṇo, da nam pokaže edinstveno pot, ki poglablja naš odnos z Vsevišnjim.

Četudi se nam zgodi, da zaidemo, pa vendar Kṛṣṇa ne pozabi, kar Zanj počnemo. Kralj Bhārata se je navezal, kar ga je privedlo do telesa srnjačka, hkrati pa je dobil blagoslov, da se je gibal v bližini templja in zaradi stika z brāhmaṇami potem le zapustil materialni svet. Delamo napake in še jih bomo delali, a vse, kar naredimo za Kṛṣṇo, se nam šteje v dobro in se sešteva. V tej dobi Kali smo dobili tudi neizmeren blagoslov, in sicer božansko Maha mantro, ki nas lahko odreši ne glede na grehe, storjene v preteklosti. Na poti odrešitve ni druge poti, ni druge poti, ni druge poti, kot petje Svetih Imen: **Hare Kṛṣṇa Hare Kṛṣṇa Kṛṣṇa Kṛṣṇa Hare Hare//Hare Rāma Hare Rāma Rāma Rāma Hare Hare**.

bhn. Lucija

Pogovor Duše z dušo

(Jagat-Prasu Dās)

Marca 2015 je oče v času sončnega mrka zjutraj imel test rakotvornosti, popoldne pa je doma doživel hudo možgansko kap in v kopalnici padel vznak. Takoj smo poklicali rešilca. Kirurg ga je kar dvakrat v eni noči operiral ter mu uspel rešiti življenje, je pa utrpel hude poškodbe možganov. Nekaj časa se je stanje izboljševalo, a se je čez mesec in pol spet začelo slabšati. Bil je slep in ni mogel govoriti. V takem vegetativnem stanju v kliničnem centru, ga je mama obiskovala vsak dan, mama, sestre in jaz pa smo se menjavali vsakih nekaj dni. Komunicirali smo lahko samo neverbalno, včasih smo imeli občutek, da nas sliši in razume. Avgusta pa je zapustil telo. Katoliški pogreb je bil zelo lep, čez en mesec pa sem opravil še śrāddha obred darovanja posvečene hrane pokojniku.

Neverjetna stvar pa se mi je zgodila novembra istega leta, ko sem na dopustu na Filipinih mantral zelo zgodaj zjutraj. V enem trenutku sem slučajno pomislil na očeta in dobil sem močan občutek, da je prišel k meni. Nisem ga niti videl, niti slišal, samo občutil sem njegovo prisotnost v predelu srca. Ne vem, kako bi razložil z besedami – slišal sem vsako njegovo misel in mu v mislih odgovarjal.

Ta dušni pogovor je trajal par minut. Prosil me je, da mu odpustim za vse slabe stvari, napake, ki jih je storil do mene v času življenja. Večkrat zapored me je prosil odpuščanja in vsakič sem mu zatrdil, da mu vse odpustim. Nazadnje sem mu rekel še na glas: »Ne skrbi, vse ti oprostim!« Na koncu me je prosil še za odpuščanje, da je bil ves čas tako zelo prosti mojemu udejstvovanju v Hare Kṛṣṇa. On je to namreč razumel kot tujek v Sloveniji, ki je krščansko-ateistična družba, zato indijska filozofija ne spada sem. Prepovedal mi je meniško življenje v Hare Kṛṣṇa templju, a sem vseeno z enaindvajsetimi leti odšel od doma in štiri leta živel v ljubljanskem templju. Rekel je, da zdaj, ko je po smrti prišel na drugi svet, vidi, da je Hare Kṛṣṇa najboljša stvar na zemlji – na celem svetu!!

V času najinega telepatskega pogovora, mi je šlo ves čas na jok – to je bila čustveno najmočnejša in najbolj prečiščujoča izkušnja v mojem življenju. Vedno sem si želel direktno komunicirati z višjimi dimenzijami vesolja in tistega dne, mi je bilo po Kṛṣṇovi milosti prvič in verjetno zadnjič dano, da sem se lahko od očeta poslovil s čistim pogovorom duše z dušo.

Kṛṣṇovi bhakte

Vsa slava vsem navzočim bhaktam,
ki širi se po vseh treh svetovih
deleč milostno prasadam,
rešujejo duše v Mayinih okovih.

Kṛṣṇa nadane svojemu bhakti v srcu vdanega služenja sijoči diadem,
ki podarjen po milosti je Guruja,
bhakta pa ponižno Njegova navodila zdaj sledi,
da to milost podari vsem zavedenim ljudem.

Lotosova usta bhakt oznanjajo slave Gospoda,
v njihova ušesa zliva se vedskih spisov nektar.
To učinkovita in zdravilna je metoda,
ki postaja v svetu prava nova moda.

Milost bhakte prava je ljubezen,
nasmeh pa je njegov okras,
Sveto Ime širi se v vsako mesto in vsako vas,
da posameznik postane duhovno trezen.

Anursdha devi dasi

VEDSKO

(bh. Emil in bhn. Sanja)

Veliko zgodb se začne s prasadamom. In tudi ta se je. Pred tremi leti sva dobila priložnost, da se s svojim kuhanjem prvič predstaviva na Odprti kuhni, kjer je bil odziv na prasadam zelo pozitiven. Nato pa sva po milosti bhakt dobila še možnost dostave kosil, ki sva jo z veseljem sprejela. Najina želja je, da bi čim več ljudi okusilo prasadam in bi bili tako deležni te posebne milosti.

Ko poslušamo zgodbe bhakt, je bil njihov prvi stik z zavestjo Kṛṣṇe pogosto ravno prasadam. Trudiva se, da bi čim več ljudem skuhala dobra kosila, da predstaviva Kṛṣṇovo kuhinjo in morda tako komu pomagava na njihovi duhovni poti.

Lani sva se odločila, da greva korak naprej in postavili smo uradno spletno stran, kjer se trudimo objavljati nove recepte in zanimivosti. Še vedno nadaljujeva z dostavo kosil, poleg tega pa v poletnih mesecih (sezona se ravno začenja) vsak petek kuhava v Mariboru na dogodku Pun pisker, ki nama predstavlja še poseben izziv, saj med ostalimi stojnicami najina kar izstopa.

Zelo sva vesela in hvaležna podpore, ki jo prejmeva od bhakt. In ker prasadama ni nikoli dovolj, si še naprej želiva, da bi lahko na takšen način služila, zato vas vse prosiva za blagoslove.

Recept: Karamelna tortica

Potrebujete :
400 g moke
100 g sladkorja
5 žlic keroba
1 pecilni prašek
100 ml olja
500 ml mleka
150 g sladkorja
50 ml sladke smetane
300 ml smetane za stepanje
50 g zgoščenega jogurta (śrīkanda)
50 g praženih in zdrobljenih lešnikov

Postopek :

Najprej pripravite biskvit, in sicer v skledi skupaj zmešate 400 g moke, kerob, pecilni prašek, 100g sladkorja, potem pa dodajajte olje in mleko, da dobite gosto, tekočo in enakomerno zmes. Biskvit pecite na 180°C približno 20 minut.

Vmes pripravite tekočo karamelo. Na majhnem ognju v ponvi stopite 150g sladkorja. Ko je popolnoma stopljen, mu dodajte malo sladke smetane, dobro premešajte in nato dodajajte še preostanek sladke smetane (skupaj 50ml). Karamelo dajte na stran, da se ohladi.

Za kremo stepite smetano in ji počasi primešajte še śrīkand. Po želji lahko dodate tudi sladkor ali vanilijo.

Napovednik

28. 7. – ustanovitev ISKCON-a v New Yorku
30.7. – post za kamika Ekadāsī
3. 8. - 7. 8. – Vaiṣṇavī retreat z Mataji Urmilo (Pohorje)
14.8. – post za Pavitropana Ekadāsī
18.8. – 28. 8. – JATRA 2016/FESTIVAL (Pojavitev Balarāma in Jānmaṣṭamī)
18.8. – pojavitev Gospoda Balarāme
25.8. – Śri Kṛṣṇa Jānmaṣṭamī
26.8. – Pojavitev Śrila Prabhupāde
28.8. – post za Ānanda Ekadāsī
9.9. – Rādhāṣṭamī
12.9. – post za Parvasa Ekadāsī
13.9. – pojavitev Gospoda Vāmanadeve
14.9. – pojavitev Śrila Bhaktivinode Ṭhākure
26.9. – post za Indira Ekadāsī
30.9.-2.10. – Festival Svetega Imena
31.9. –Govardhana-pūjā

SPORT
TEPS
50M

Ulica ob gozdu

